

11244

11

77.244

11.

A kinos botrány

**FORRÓ /
PÁL
REGÉNYE**
11. SZÁM

A KINOS BOTRÁNY

REGÉNY

IRTA:

FORRÓ PAL

A VILAGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

A KÖNYV BOTÁNY

Copyright 1932 by Világvárosi Regények
Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is
A címlapot Kner Albert készítette

Országos Széchenyi Könyvtár

77.244 / 111

M. N. MUZEUM KÖNYVTÁRA
I. Nyom. Név...
32 é 457

I.

Lord Ledbury kissé idegeskedett. Nem csoda, június 12-ike volt és a lord minden esztendőben ezen a napon szokta megtartani híres kerti ünnepélyeit, melyeken London legelőkelőbb társasága jelent meg. A Daily News egyik cikkében azt írta, hogy a lord estélyén megjelent ruhák és ékszerek összértéke meghaladta a két millió fontot. A lord ezt a megjegyzést nagyon rossz néven vette, mert úgy vélte, hogy nemcsak a ruhákat és ékszereket, hanem azoknak hordozóit is illett volna megemlíteni. Például Jack Weatheredet, az afrikai gyémántkirályt, Sarah Neobard asszonyt, aki évi kétszázezer dollárt keresett filmszcenáriumaival és egyike volt a legdivatosabb regényíróknak, Mister Uppinghamot, India volt alkirályát, akinek egykori királyságából mindenesetre megmaradtak híres smaragdjai és rubinjai, melyeknek értéke egyszerűen felbecsülhetetlen volt.

Délután két óra felé a lord éppen visszavonulni készült, hogy szokása szerint szemlét tartson a különböző napilapok felett, melveknek ér-

dekesebb cikkeit titkárja előre megjelölte kék és piros ceruzával. A lord ugyanis azt vallotta, hogy az ember kerüljön minden felesleges fáradságot. Elvből mindent mással nézetett meg és próbáltatott ki, mielőtt megvásárolta. Az autóra csak akkor kezdett alkudozni, ha előbb a család valamennyi tagja próbautat végzett rajta, a lovát belovagoltatta és csak olyan italokat vásárolt, melyeket előbb barátainál izlelt meg. Szóval kényelmes ur volt, aki nem szerette az izgalmakat és meglepetéseket.

Éppen ezért határozottan rossz néven vette, mikor Dávid, az öreg lakáj, azt jelentette, hogy nagybátyja, Sir Hercules akar velé sürgősen beszélni. Lord Ledbury nem szerette, ha kényelmében és munkarendjében megzavarták. A nagybácsi ráért volna néhány órával későbben is jönni...

Sir Hercules pirospozsgás, köpcős, hatvan év körüli ur volt. Fújt, lihegett az izgalomtól, mikor a szobába lépett.

— Képzeld, — mondotta lélegzet után kapkodva — micsoda szerencsétlenség ért! Nem is tudom, hogy hol kezdjem... igazán magamon kívül vagyok!

Lord Ledbury keserves arcot vágott. Még csak ez hiányzott. Hogy a nagybácsi valami családi drámával sirja tele a fejét. Az engedetlen gyermekekről, vagy a felesége gyomoridegességéről tartson végnélküli előadást. De azért megadással kínált helyet az izgatott öreg urnak.

— No-nó, — mondotta vigasztalóan — nem lesz az olyan nagy baj!

— Micsoda? — kiáltotta a kis gömbölyű ember felpuskaporozva —, hogy nem baj? Hát tudod, hogy mi történt? Ellopták a Rózsaszín Mosolyt!

Hát erre a hirre mégis csak kerekre nyílt a lord szeme az elképedéstől. A Rózsaszín Mosoly a nagybácsi híres brilliánsának a neve volt. Testvérek között megért ötvenezer fontot.

— Hogyan történt ez? — kérdezte megrökönyödve.

— Képzeld, tegnap este Lady Upward estélyén vettem részt. Az estélyen megjelent az európai diplomáciának minden Londonban tartózkodó tagja és az arisztokrácia színe-java. Lucie felvette a diadémját, én pedig ujjamra huztam a Rózsaszín Mosolyt. És képzeld, otthon, amikor lehuzom a kesztyűmet, észreveszem, hogy a gyűrű az ujjamon van, de a kő hiányzik belőle.

— Kiesett a foglalatából?

— Nem! Ez teljesen kizárt dolog. Hiszen jól tudod, hogy mielőtt felveszem, aznap megvizsgálatom ékszerésszemmel, hogy a foglalat kifogástalan-e? A követ kivágták a foglalatból. Valaki, aki kezet szorított velem és aki artista ügyességű ember lehet!

— De hiszen ez örület! — szörnyedt el a lord.

— Igen, nagyon kínos dolog. Az ember senkit sem gyanusíthat. Kétségbeesetten rohantam a rendőrségre. Ott ért azután az ujjam, még po-

kolibb meglepetés. Képzeld a rendőrfőnök, aki-
vel személyesen beszéltem, a legnagyobb izga-
lommal közölte velem, hogy rövid időn belül ez
már a nyolcadik eset. Igen öcsém, két hónap
alatt nyolc főuri estélyen történtek hasonló lopá-
sok és a tettest vagy tetteseket nem lehetett ki-
nyomozni. Persze, nagyon kényes és kínos do-
log a társadalom ormán álló gentlemanok laká-
sára detektiveket küldeni és házkutatást rendez-
tetni. A károsult még beszélni is alig mer, mert
fél, hogy megsérti a házigazdát... Fájdalom, a
legkisebb reményem nincsen arra, hogy valaha is
viszontlátom a brilliánsomat. Nem is azért jöt-
tem. Hanem téged akartalak figyelmeztetni: légy
óvatos, mert most alighanem rajtad van a sor!
Mondd meg a feleségednek és a lányodnak, hogy
ne a valódi ékszereiket vegyék fel, hanem az
utánzatokat...

A lord méltatlankodva huzta ki magát.

— Kedves Hercules, végtelenül csodálkozom
különös ajánlatodon! Ennyire talán még sem va-
gyunk még! Csak nem képzeled, hogy az én há-
zamban olyan emberek fordulhatnak meg, akik-
hez a gyanunak árnyéka is férhet? Hallod ezt?
— fordult a lord Kittihez, aki e pillanatban lé-
pett a szobába. — Hercules bácsi attól fél, hogy
zsebtolvajok és brigantik jelennek meg az esté-
lyünkön! Rémlátásai vannak, mert gyűrűjéből
kihullott a brilliáns...

Kitti édesen nevetett.

— De drága Hercules bácsi, London hála

Istennek nincsen Amerikában és mi nem élünk Chikágóban!

Sir Hercules megbántva állt fel.

— Hát jó, csak nevésetek! De vigyázzatok, nehogy a saját károtokon tanuljátok meg, hogy mennyire helyes lett volna idejében megfogadni a jó tanácsot.

II.

A part felől hangos hallózás hallatszott.

A nyitott ablakban megjelent Paul kipirult, szőke feje. Kezében tennisz-verőt tartott.

— Halló, Kitti, érted jöttem, folytassuk a tréninget! Két hét múlva lesz a verseny és attól félek, nem vagy olyan jó formában, mint a mult esztendőben.

Kitti vállat vont.

— Nincs kedvem játszani.

Paul majdnem hanyattvágódott meglepetésében. A derék fiu el sem tudta képzelni, hogy egy valóságos tenniszbajnoknő, a mult évi országos verseny győztese, egyszerre csak beszüntesse a tréninget. Paul ugyan elvégezte az előkelő fiatal emberek számára kötelező etoni egyetemet, de egyetemi évei alatt is csak a sporttal törődött és Kittibe is azért lett szerelmes, mert a bájos fiatal lány méltó partnerének bizonyult. Egy autóversenyen két másodperccel előbb érkezett célhoz, mint Paul és ez annyira imponált a fia-

talemlernek, hogy még ott a helyszínen megkérte Kitti kezét.

Ettől kezdve állandóan együtt lehetett látni őket. A társaságban úgy emlegették őket, mint a legjobban egymáshoz illő emberpárt.

Augusztus derekára tüzték ki az esküvőjüket. Londonban nyáron van a főszezon, akkor mindenki otthon tartózkodik. Az előkelő angol csak ősztől tavaszig utazik. Paul pontosan számon tartotta, hogy már csak nyolc hét választja el az esküvőtől. Legjobban szeretett volna valami csodálatos kis időjáró-gépre felpattanni és világrekord alatt beszáguldani ezt a nyolc hetet.

De egy idő múlva Paul furcsa és meglepő jelenségeket észlelt. Eleinte azt hitte, hogy téved, szerette volna elhíttetni magával, hogy az egész csak képzelődés. De Kitti imént adott válasza bizonyossággá érlelte gyanuját.

— Kitti, — mondotta Paul — beszélnem kell veled.

— Nem halaszthatnánk ezt el? — kérdezte Kitti.

— Nem. Ellenkezőleg. Most rögtön meg kell neked mondanom...

— Micsodát?

— Hogy nékem sehogy sem tetszik a viselkedésed.

Kitti ajkát vonogatta.

— Nem kívánhatod, hogy folyton turbékoljak és szerelmet valljak neked!

— De azt sem vagyok hajlandó türni, hogy a

menyasszonyom teljesen érthetetlen és túlzott figyelmességgel tüntessen ki egy idegen férfit!

— Oh! Ez a legujabb! Féltekeny vagy?

— Hiába gunyolódsz. Hát igen. Féltekeny vagyok!

— Szabad tudnom, hogy kire?

— Csak ne tettesd magad. Nagyon jól tudod, hogy kiről van szó. Gwyer Arturról beszélek... Kitti elpirult.

— Izléstelen vagy! — mondotta haragosan.

— Ezt így nem lehet elintézni. Elvégre a vőlegényed vagyok. Jogom van beleszólni olyan dolgokba, melyek a kettőnk viszonyát érintik!

— Megörültél?

— Nagyon jól tudom, hogy mit beszélek. Azelőtt minden perced az enyém volt. Sohasem fordult elő, hogy a tréninget lemondtd volna. És mióta ez az ember Londonba érkezett, mindig találsz valami kifogást, hogy odamenj, ahol véletlenül mister Gwyer is jelen van... Ez a kellemtelen uri ember!

— De hiszen nem is ismered...

— Nem is vagyok rá kíváncsi. Eleget hallottam róla. Dollármilliomos. Délamerika salétrombányáinak a fele az övé. Utálok az ilyen felkapaszkodott szerencsefiakat, akik egy frakkot sem tudnak rendesen magukra huzni, az ember mindig cow-boy ruhában látja őket maga előtt, amint revolverrel lödöznek a chillei csapszékekben!

— Szegény Paul! Hiszen te félre beszélsz!

Egész Londonban ninesen elegánsabb frakkja senkinek, mint Gwyernek és a legkitünőbb táncos, akivel valaha is találkoztam!

Paul pulykavörös lett mérgében.

— Ugy? Ennyire el vagy tőle ragadtatva? Hát én ennek a gentlemannak hamarosan néhány olyan ökölcsapást mérek a bordái közé, hogy attól lényegesen lecsökken a tánctudománya...

Kitti gunyosan mosolygott.

— Félek Paul, hogy az ökölviadalban is te huznád a rövidebbet. Gwyer amatőr-boxbajnok.

— És ma este ő is itt lesz az estélyen?

— Természetesen. Hiszen tudod, hogy apa nagy üzleteket szándékozik vele kötni. És azt is tudod, hogy Gooldék és Svensburyék is szeretnék ezt az üzletet elcsipni. Hát érted már?

— Micsodát?

— Hogy miért kell nekem Gwyerrel ilyen tünető kedvességgel foglalkoznom? Az apa kedvéért. Hogy velünk kösse meg az európai üzleteit.

— Igazán mondd ezt, Kittikém?

— Hát persze...

Paul elragadtatva szorította karjába Kittit és esőkjaival árasztotta el.

— Most pedig menj szépen haza! — mondotta Kitti. — Rengeteg dolgom van az estély előkészítése körül. És pihennem is kell. Nagyon szép akarok lenni, hogy büszke legyél rám.

És mégegyszer bucsuesókra nyújtotta arcát.

III.

Alig távozott Paul, Kitti arcán csodálatos változás ment végbe. Imént még mosolygós arca elkomorult és ideges, aggódo pillantást vetett maga köré. Kilöpődött a parkba, kilesett az utcára, nézte, hogy mikor kanyarodik el Paul autója. Akkor visszasetett a palotába, felkapta autókabátját és sapkáját és néhány perc múlva már kis sportkocsiján száguldott London villa-negyede felé.

A Themse ilyenkor tele van vitorlásokkal. Messziről olyan a hatalmas folyó, mintha mozgó fehér kulissza-erdővel fődtek volna be. Napbar-nított karcsu fiuk és lányok állnak az árbocok tövében, akik néha több napon vizi turát tesznek együttesen. Az amerikai fiatalság nagy szabadsága már átcsapott az európai kontinensre is és a közösen üzött sportok olyan pajtási kapcsolatot teremtettek a fiuk és lányok között, amilyen-ről egy-két évtized előtt még álmodni sem lehetett volna.

Kittinek is itt horgonyzott a vitorlása az egyik csónakház előtt és közvetlen mellette állt Paul remek kis yachtja, melyet legujabb típusu motor hajtott óránként hetven kilométeres sebességgel, de Kittit ezuttal nem érdekelte a Themse.

Egy magányosan álló villa kapuján csengetett be. Ez a villa élénken elütött a környék többi épületétől. Olyan volt, mint egy öreg bagolyvár, valami külön embergyüölő építhette valamikor

egy dombtetőn, távol a többi csinos és élénk nyári laktól, melyek fehéren, rózsaszínen, piros tetőkkel viritottak a napsugárban.

A csengetésre a herítés rácsos kapuja zajtalanul megnyílt. Senki sem volt látható. Benn az épületben nyomhatott meg valaki egy villamos gombot, amely a kapuval összeköttetésben állt.

Kitti szíve hevesen vert. A vaskapu újra bezárult mögötte. Csak most kezdett észbe kapni, most eszmélt arra, hogy micsoda kockázatos, különös játékra vállalkozott.

Egy pillanatig olyan rémület fogta el, hogy ijedten visszafordult. De már késő volt. A kapu bezárult mögötte. Ujra nem csengethet, bizonyára figyelik is a villa egyik láthatatlan ablakából. Nem szabad nevetségessé válnia.

Elszánt léptekkel indult a villa bejárata felé.

Mikor a küszöbig ért, a villa ajtaja éppen olyan zajtalanul és rejtélyesen tárult fel, mint az imént a kerti kapu.

És Kitti a következő pillanatban ott állt a félhomályos hallban. Előtte egy merev kimértségű inas.

— Kit szabad bejelentenem?

— Mondja meg mr. Gwyernek, hogy miss Ledbury óhajt vele beszélni!

Az inas szótlánul felsietett a lépcsőkön.

Kitti körülnézett. A hall tömör, faragott tölgyfa karzatja, remek, régi butorai, vagyont érő szőnyegek és szobrai a régi főurak nemes veretű fényüzését hirdették. Különös volt, hogy Gwyer,

ez az izig-vérig modern világsí, ilyen, egyéniségét egyáltalában nem fedő környezetben lakott.

A karzatról Gwyer meglepett örömkialtása hallatszott.

— Ah! Miss Kitti! Micsoda kedves meglepetés.

— Halló, mr. Gwyer! Őszintén szólva, azt hiszem, hogy kettőnk közül én vagyok jobban meglepve. Sohasem hittem volna, hogy én valaha is ide beteszem a lábamat...

— És minek köszönhetem ezt az elhatározását...

Kitti körülnézett.

— Négy szem között szeretnék önnel beszélni! A férfi a feljára mutatott:

— Parancsoljon!

Észrevette Kitti csodálkozó tekintetét, amint végig siklott a legalább háromszáz esztendősen képeken, antik gobelineken és elmosolyodott.

— Ön csodálkozik, hogy ilyen bagolyvárban lakom, ugy-e?

— Őszintén szólva, másnak képzeltem az ön legénylakását!

— Oh! Valami expresszionista stílusban épült bárnak? Mennyezetig érő állványok, rajtuk százféle likőr, titokzatos fülkék... Nem, miss Kitti, én a csendet, a meghitt magányt szeretem. Hiszen említettem, hogy mügyüjtő is vagyok...

Hirtelen elhallgatott és heves mozdulattal ragadta meg Kitti kezét. Szemében különös fény csillogott.

— Drága! — kiáltotta elragadtatva. — Milyen

Fedves, hogy idejött, hogyan köszönjem ezt meg magának?

Kitti ijedten huzta vissza kezét.

— Mr. Gwyer... ne értsen félre... én nem azért jöttem... nem szabad félreérteniel!

— Én csak azt tudom, hogy szeretem, hogy találkozásunk első perce óta semmi más nem érdekel, csak maga. De hiszen tudja... minden alkalommal elmondtam ezt magának. És most ide jött...

— Igen, de nem azért, hogy udvaroljon nekem. Nékünk sokkal komolyabb beszélni valónk van...

— Ennél nincsen komolyabb dolog a világon!

— Jól tudja, hogy nem vagyok szabad...

— De az lesz! Én nem ismerek akadályt! Azt akarom, hogy az enyém legyen! Az én feleségem!

— Örültség, amiket beszél. Én azért jöttem, mert figyelmeztetni akartam arra, hogy veszélyben forog.

Gwyer megrezzent.

— Miféle veszélyről beszél? — kérdezte meg-hökkenve.

— A vőlegényem féltékeny magára. Paul nagyon derék fiu, de meggondolatlan, heves. Ma este elkerülhetetlen a megismerkedésük. Arra akarom kérni, hogy az estélyünkön ne foglalkozzon velem... lehetőleg egyáltalában ne legyen észrel!

A férfi kissé gunyosan mosolygott.

— És ezért jött ide? Ezt akarta mondani? Hát nem érzi, hogy minden szava, mozdulata azt árulja el, hogy mindannak, amit mond, épen az ellenkezője az igaz? Maga engem félt! Mert szeret! Igenis: szeret! Éppen úgy, mint én magát! Hát miért tagadja? Miért nem vallja be?

Kitti elfödte arcát.

— Ez borzasztó! — suttogta.

A férfi hevesen ragadta meg a kezét és arcába lihegte a szavakat:

— Miért volna borzasztó? Miért ne szerethetne engem inkább, mint Pault? Mi köti hozzá? A megszokás! Higyje el, semmi más! Hiszen még nem is ismért más férfit. Mit tudja maga, mi az a szerelem, a szenvedély, a nagyszerű lendület, amellyel két szerelmes ember végig rohan a fél világ éjszakáin; ott ül a mulatók tikkadt, tropikus levegőjében, körötte ezernyi raffinált változatban vonul fel a szépség revüje s Dél-Amerika buja muzsikája remeg át a parfömön, mely a ruhák selyméből árad. És akkor érezni, hogy a világ minden szépsége és gyönyöre csak kettenkért van, hogy mi vagyunk az élet királyai, mi ketten, bennünk támad nagyszerű valóságra mindaz, amit körülöttünk táncolnak, játszanak, fényben, csókban, muzsikában, pezsgőben felszikkasztatnak! Ez az igazság, ezt érzi maga is... ezért jött ide, hogy ezt megmondhassam. Félt engem! Mert szeret! Köszönöm... nagyon... nagyon köszönöm!

Kitti megzavarodva, égő arccal türte, hogy a férfi csókokkal halmozza el a kezét.

— Igérje meg, — suttogta — igérje meg, hogy óyatos lesz!

— Igérem! — válaszolta Gwyer.

— És most hagyjon. Elmegyek, én itt egy perig sem maradhatok tovább!

— Az illata, az emléke itt marad miss Kitti, a meleg is, ami a lelkéből áradt és én itt fogok ülni ebben a székbén behunyt szemmel és érezni fogom magát. Az estét fogom várni türelmetlenül, amikor viszontláthatom! A viszontlátásra, drága!

— A viszontlátásra, mr. Gwyer!

IV.

A Ledbury-kastély parkja álomszerű látványt nyújtott éjfél felé, mikor a reflektorok és villanylámpák vakító fénykoszorujában egymásután szálltak ki autójukból a meghívott előkelőségek. A színes tükrökkel megvilágított szökőkutak sárga, piros, zöld és lila vizsugarakat szórtak a magasba és a vízcseppek úgy szikráztak, ragyogtak, mintha csupa rubin, smaragd, topáz hullott volna kifogyhatatlan gazdagságban.

A lord felesége társaságában fogadta az érkezőket. Lady Ledbury ezüstszinü estélyi ruhája hátul derékig dekoltálva volt, hajába husz mo-

gyorónagyságu briliánsból készült diadém volt tűzve, ujjai valósággal megmerevedtek a gyűrűk erdejében és nyakában ott pompázott a világhírű gyöngyfüzér, melyet Európa legértékesebb ékszerei között emlegettek. Általában az estély olyan volt, mintha a világ legelőkelőbb ékszerészei elhatározták volna, hogy gyöngy- és briliáns-revüt tartanak. Mérheterlen értékű kincsek adtak egymásnak találkát, melyeknek őrzésére Amerikában bizonyára páncélos autóju rendőr-különítményt rendeltek volna ki.

A park lehangulatosabb helyén művészi színpad állt, amelyen egymásután léptek fel London legkedveltebb énekesnői, primadonnái, hangversenycsillagai és komikusai. Megjelent az opera egész balettkara, a legujabb revü görli-csoportja és a fellépti díjakból ki lehetett volna fizetni egy kisebb színház személyzetének egész évi gázsiját.

Kitti rózsaszín estélyi ruhájában olyan volt, mint egy napkeleti királykisasszony. A meghívott urak persze állandóan sorfalat vontak körülötte és bókjaikkal halmozták el. A barátnők is kötelességüknek tartották, hogy szépeket mondanak neki és Paul, aki egy villanykörtékkel teleaggatott fához támaszkodva állt, a pokolba kívánta az egész mulatságot és valósággal fuldoklott mérgében, amiért egy szót sem tudott beszélni Kittivel.

Nem is bírta sokáig idegekkel és egy alkalmas pillanatban Kittihez furakodott.

— Kérlek, Kitti, — mondotta — beszélnem kell veled!

— Jaj, Paul, ne zavarj most! — válaszolta idegesen Kitti — hiszen látod, hogy a vendégeimmel kell törődnöm!

— Mit bánom én a vendégeidet! Itt állok, nézlek, a menyasszonyom vagy, olyan szépnek látlak, mint még sohasem, szeretnék kedvességeket mondani neked, szeretnék megsimogatni, megcsókolni, kettesben lenni veled... és te tudomásul sem veszed, hogy a világon vagyok!

— Holnap egész nap veled leszek. Kirándulunk. Jó?

— Ha igazán szeretsz, mit törődsz a többiekkel? Én nem tudok alkudozni, várni, hidegen programot tervezni holnapra. Szeretlek! Meg akarlak csókolni Kittil!

— Jó... majd később... visszajövök hozzád!

— Rettenetes! Nem érzed, milyen hideg, józan vagy? Nem szeretsz...

Kitti kétségbeesett mozdulatot tett.

— Most jut az eszedbe ilyenekről beszélni?

— Aki igazán szeret, sohasem tud másra gondolni!

— Ne kinozz, Paul!... Oh! Bocsáss meg... mindjárt vissza jövök!

Egy magas, vállas, napbarnított szép férfi tűnt fel a park bejárójánál. Kitti úgy megrezgett, mikor megpillantotta, mintha villamos szikra érte volna. Paul figyelmét ez nem kerülte el. És azt

a tuláradó kedvességét is észrevette, mellyel Kitti elébe sietett.

Egy pillanatra ez az ujonnan érkezett férfi lett a figyelem központja. A nők kíváncsi tekintetiel mérték végig, a férfiak összesugtak.

Mister Gwyer, a salétromkirály! — adták tovább az érdekes nevet.

Gwyer mosolyogva, ruganyos léptekkel, elégedett arccal lépett el a vendégek sorfala között.

Paul fel volt háborodva. Micsoda primadonna-tempó! — gondolta magában. — Szándékosan megkésik, hogy hatásos bevonulást rendezzen.

Olyan dühös volt, hogy nem tudta türtőztetni magát.

Odalépett Kittihez és mialatt Gwyer a lord és lordné üdvözlését fogadta, izgatottan sugta menyasszonyának:

— Hagyd itt ezt a majmot!

Kitti rémülten nézett Paulra.

— Megőrültél? — sugta fojtott hangon. — Hogyan lehetsz ennyire neveletlen?

— Hagyd itt! — ismételte még egyszer Paul. — Szavamra, semmiért sem állok jól, ha vele maradsz!

E pillanatban Gwyer megfordult és Paulra mosolygott.

— Mister Cooper, ha nem csalódom? — mondotta kedvesen.

— Ön ismer engem? — kérdezte Paul meglepően.

— Nem nehéz dolog. Miss Kitti gyakran em-

legette önt. Tudom, hogy a vőlegénye és természetesnek találom, hogy csak ön egészsítheti ki ezt a családi együttest!

Azután — mintha ez lett volna a világ legtermészetesebb dolga — karját nyújtotta Kittinek:

— Ha jól látom, most kezdődik a balett. Szabad oda kísérenem?

És már el is indult Kittivel a nagy szökőkút mellett elterülő pázsit felé, melyen régi görög stílusban tartott táncosjátékot mutatott be az opera balettkara. Faunok kergettek fátyolba öltözött nimfákat és meztelen lábbal szökdécseltek a bársonyos, puha fűvön.

— Imádom! — sugta forrón Kitti fülébe Gwyer — mikor kettesben maradtak!

— Legyen esze! — nézett körül rémülten Kitti.

— Ne kívánjon lehetlent. Nem tudok sem nyugodt, sem megfontolt lenni. Én megszoktam, hogy minden poklonon keresztül a céлом felé török. Én napok óta csak magára gondolok. Olyan halálos szerelemmel és imádattal, melyre szavakat sem tudok találni.

— Hallgasson! Könyörgöm! Én ezt nem hallgathatom végig!

— Mit törődöm én a vőlegényével? Az egész világgal? Én nem alkuszom! Nem félek senkitől. Szeretem... és aki közénk áll, én azt legázolom...

— Vigyázzon! Paul idenéz! Nézze, hogy eltorzul az arca! Hozzá kell mennem!

— Itt marad! Hát lássuk, mi történik?!

— De én nem akarom! Nem szabad botrányf rendeznie . . .

— Azt akarom, hogy az én feleségem legyen!

— Örület!

— Két hét múlva indulok vissza Amerikába. Velem fog jönni!

Kitti rémülten nézett a férfira, akinek szeméből félelmetes erő sugárzott ki. Ezzel az akaratot megbénító tekintettel szemben egészen tehetetlennek érezte magát. Iszonyodva látta, hogy micsoda veszedelmes örvények nyílnak körülötte.

Paul lépett hozzájuk.

— Kérlek Kitti, beszélnem kell veled! — mondotta idegesen.

Kitti mentegetődző pillantást vetett Gwyerre.

— Majd később ismét találkozunk! — mondotta bucsura nyujtva kezét.

Gwyer szemében valami furcsa, gunyos fény villant meg. Nem válaszolt, csak meghajolt.

— Mit sugdostál Gwyerrel? — kérdezte féltékenyen Paul.

— A balettről tett néhány megjegyzést!

— Nem igaz! Hiszen oda sem néztetek! Udvarolt neked! Láttam, mennyire zavarban vagy.

— Paul, — mondotta kinzottan Kitti — türhetlen kezdel lenni!

— Azelőtt nem volt terhedre, hogy szeretlek. Csak most, mióta ez az ember közénk állt . . .

Kitti Jónak látta élet venni a veszedelmes párbeszédnek. Hizelegve simult Paulhoz:

— Hát nem érzed, hogy most is csak téged szeretlek! De nem akarom, hogy ilyen féltékeny, zsarnok légy! Huh! Milyen csunyán nézell Mosolyogj!

Paul engesztelődve mormogta:

— Csak ne lennél ilyen szép, te kis boszorkány!

Ebben a pillanatban kürtjel hangzott.

— Gyerünk fel a terraszra! — mondotta Kitti,
— Onnan nézzük végig a tüzijátékot!

A vendégek most a park minden oldaláról a kastély terraszára özönlöttek, ahonnan tündéri kilátás nyílt a park apró tavára, melynek mesterséges szigetén a bokrok és virágok közé rejtve sorakozott már a rengeteg rakéta, forgó napok, görögtüz-hegyek.

Ismét felhangzott a kürtjel és nyomban utána kialudtak a villanylámpák. Ebben a váratlanul beállott sötétben éles süvitéssel szökött fel egyszerre husz tüzkigyó a magasba és ott szétpukkanva égő virágcsokorra bomlottak. Az elragadtatás tapsa üdvözölte a csodaszép látványt. Nyomban ez után óriási fehér fényű tüzkerekek kezdtek örületes gyorsasággal forogni és napokat, csillagokat szikráztak ki magukból, azután egy tüzhányóhegy kitörése következett. Négy száz piros és zöld fényű görögtüzet robbantottak fel egyszerre és a félelmetes, fehér gőzökbe borult festőien szép lángoszlopok lenyüggően

szép látványt nyújtottak. De ugyanakkor rémült, hangos sikoltás hasított a csendességbe.

Lady Ladbury hangja volt.

A villanylámpák egy pillanat alatt felgyulladtak, óriási zavar támadt, mindenki a háziasszony felé sietett, aki halálsápadtan állt, két kezével görcsösen a nyakát fogta.

— Mi történt? — kérdezte a lord, aki elsőnek termett felesége mellett.

— A gyöngyök... a gyöngyeim! — nyögte kétségbeesetten Lady Ledbury.

A lord egy pillantást vetett felesége nyakára és rémülten látta, hogy annak nyakáról eltűnt a híres gyöngysor.

Megdöbbszent csend és nyomban utána óriási felzudulás követte ezt a kínos felfedezést. Pillanatok alatt terjedt el a hír, hogy a háziasszony vagyont érő gyöngyeit ellopták. Valósággal pánik támadt. Mindenki végig tapogatta magát, nézte, hogy nem tűnt-e el szintén valamelyik ékszere.

— Ez már a kilencedik eset néhány héten belül! — mondták megrökönyödve. Közben a kérdések özöne záporozott a siró háziasszonyra. Hogyan történt? Hol állt?

— Sejtelmem sincsen, hogyan történhetett? Mikor a terraszra feljöttem, a gyöngy még a nyakamon volt. Ezt biztosan tudom, mert lady Crawford még egy kedves bókot mondott rájuk. És csak most vettem észre, hogy eltűnt a nya-

kamról, amikor egy ösztönszerű mozdulattal végig akartam simogatni őket.

— Talán elszakadt a selyemzsinór... A földön kellene keresni!

Minden szem a terrasz mozaik padlójára tapadt, de az ékszernek nyoma sem volt. A lord sápadt volt, de nagy önuralommal igyekezett fegyelmezni magát.

— Hölgyeim és uraim! — mondotta, — bossánatot kell kérnem ezért a kellemetlen kis incidensért. Az ékszer eltűnését bizonyára valami véletlen baleset okozta és természetesen gondolatban sem merült fel bennünk az a képtelen gyanu, hogy ebbe a tiszteletreméltó társaságba olyan valaki furakodhatott volna, aki ne lenne hozzánk méltó!

E pillanatban Gwyer, aki a leghátul állt, utat tört magának és a lord mellé lépett.

— Hölgyeim és uraim! — kiáltotta, — méltóztatassanak helyükön maradni. Én megértem és természetesnek tartom, hogy házigazdánk, lord Ledbury kénytelen vendégei részére felmentő levelet adni. Azonban mindnyájan érezzük, hogy ezzel a dolog nincsen elintézve és mi nem fogadhatjuk el ezt a kényszerű udvariaságból tett felmentést. Én amerikai vagyok, megszoktam, hogy őszintén, talán kissé nyersen is fejezzem ki magamat. Nem kertelek hát és kimondom: mindenkinek, aki itt jelen van, érdeke, hogy magát tisztázza egy láthatatlan vád alól. Mondjuk ki nyíltan: sorozatos lopások

fordultak elő az utóbbi időben éppen azokban a társaságokban, melyekben mi megfordulunk. Ezeket a tömeges ékszereltünéseket nem lehet a véletlen rovására írni. Lopásról van szó, melyet vagy egy ember, vagy egy megszervezett banda követ el...

— Mister Gwyer, — szakította félbe magánkivül a lord, — megtiltom önnek...

— Bocsánat, kedves lord, — válaszolta Gwyer ridegen, — önnek nincs joga megakadályozni az igazság felderítését. Én is a gyanúsítottak között érzem magamat. És meg vagyok győződve, hogy az itt lévő összes hölgyek és urak tisztázni akarják magukat és velem együtt követelik, hogy motozzák meg őket! Elég volt a képmutató tapintatosságból! A tolvaj jogosan nevezhet rajtunk, hogy álszeméremből és reánk kényszerített üres udvariasságból nyugodtan tűrjük, hogyan harácsol össze milliókat érő ékszereket.

Helyeslő moraj hallatszott és Gwyer sietett kihasználni a kedvező hangulatot.

— Boldog vagyok, hogy önök igazat adnak nekem! Természetesen, ha valaki mégis sértve érezné magát indítványom folytán, úgy az illetőnek utólag bármilyen formában rendelkezésére állok...

Paul, aki már kezdettől fogva ingerülten nézte, hogyan tolakszik az előtérbe Gwyer, már alig tudta türtőztetni magát.

— Figyeli, — fordult a felindulástól remegve

Kittihez, — ennek az embernek a szemtelenségét? Ez a feltolakodott bányamunkás, akinek fogalma sincsen jó modorról és nevelésről, most, mint a mi társaságunk erénycsősze jelenik meg. Így akarja magát széditeni. Ezzel az izléstelen szájaskodással.

És még mielőtt Kitti megakadályozhatta volna, odalépett Gwyerhez.

— Mister Gwyer, — mondotta ingerült hangon, — engedje meg, hogy én, mint aki legközelebb állónak érzem magam lord Ledbury családjához, megkérjem önt, hogy ne igyekezzen ránk erőszakolni az ön amerikai erkölceit, mert, remélem, nem veszi rossz néven, ha azon a véleményen vagyok, hogy mi, angol társaságbeli urak és hölgyek legfeljebb csak adhatunk, de nem vehetünk önöktől leckétetést!

Gwyer ellenséges, hideg tekintettel mérte végig Pault. A vendégek izgatottan és megdöbbenően nézték ezt a különös tekintetet. Kitti ujjai görcsösen megvonaglottak és szinte véres csikot hasítottak körmei a tenyerébe és magánkívül rebegte: rettenetes!

— Mister Cooper, — mondotta lassan, minden szót külön hangsúlyozva Gwyer, — nem tudom, mi készíti önt arra, hogy ilyen hevesen ellentmondjon indítványomnak. De engedje meg, hogy ezt különösnek... feltűnően különösnek találjam!

— Megörült! — kiáltotta elsápadva Paul.

Felemelt ököllel ugrott Gwyer felé, aki azonban fagyosan, mereven állt a helyén.

— Nem ijedek meg sem a hangjától, sem a fenyegetésétől, mister Cooper. Ha verekedni akar velem, az elől sem zárkózom el. Előbb azonban tudni akarom, hogy kivel állok szemben... Követelem, hogy először minket motozzanak meg! Őrnagy ur! — fordult Gwyer Rice Patrik felé, — önt kérem fel, hogy ejtse meg a motozást!

És még mielőtt az őrnagy hozzáérhetett volna, önként fordította ki zsebeit.

— Kérem, tapogassa végig a frakkomat, győződjön meg arról, hogy nincsen rejtett zsebem... És most mister Cooperen a sor.

A vendégeken különös rémület vett erőt. Mindenki érezte, hogy valami rejtélyes, érthetetlen dolog történik. Hogy Gwyer és Paul élet-halál-párbajt vívnak és a botrány mögött, melyet Gwyer felviharoztatott, ismeretlen és félelmetes titkok bujkálnak. Világos, hogy Gwyer nem ötleyszerűen robbantotta ki a motozás indítványát és határozott céljai vannak. Valamit tud, valakire gyanakszik és halálos vakmerőséggel és elszántsággal indult el ezen a nyomon. Ember vadászat, amely ezerszer izgalmasabb a dzsungel legfantasztikusabb vadásztörténeteinél.

Paul érezte, hogy ő a kiszemelt vad. Elképesztette és felháborította ez a szemtelenség. De világosan megvillant benne a felismerés: Gwyer szándékosan akar belekötni, botrányt provokál.

hogy aztán nyílt őszinteséggel verekedhessenek meg... Kittiért!

Paul összeszorította ajkát. Hát hiszen, ha csak ez kell, majd ellátja ő alaposan a dolgát ennek a faragatlan fickónak. Gwyer tulbecsüli az erejét és ügyességét. Lehet, hogy a chilei csapszékben könnyedén ütötte le a legényeket részeg veszekedések közben, de ezuttal emberére fog találni! Paul ökleinek acélos erejéről sokat beszéltek sportkörökben.

Rice őrnagy habozva, kérdő pillantással állt Paul előtt.

— Rendelkezésre állok, őrnagy ur! — mondotta Paul.

Gépies mozdulattal maga forgatta ki nadrágzsebét, azután a mellényzsebéhez nyult és hirtelen óriási meglepetés, zavar látszott arcán, a keze megállt, elpirult, néhány értelmetlen szót dadogott.

A körülállóknak elállt a szivverésük a megrökönyödéstől. Nem tudták megérteni, hogy mi történhetett?

Paul gyökeret vert lábbal állt, maga elé tartotta a tenyerét és mereven bámult rá, mint aki lehetetlen csodát lát...

— Nem értem... örület! — mormogta.

— A gyöngyök! Ott vannak a gyöngyök! — kiáltotta e pillanatban harsányan Gwyer és Paul mellett termett. — Ide nézzenek, hölgyeim és uraim... itt vannak a keresett gyöngyök!

Óriási riadalom támadt. Kitti felsikoltott és

elájult. Mindenki fejét vesztette. Paul megsemmisülten, krétafehéren állt.

— Csak nem hiszik, nem gondolják komolyan, hogy én loptam? — dadogta magánkivül.

— Hagyjuk az érzelmességet, uram! — kiáltotta Gwyer. — A gyöngyök önnél vannak...

Paul teljesen elvesztette önuralmát és hidegvérét. Csak azt érezte, hogy valami irtózatoss, jóvátehetetlen szerencsétlenség zuhant rá és halálos düh fogta el. Mint a tigris felordított és Gwyerre vetette magát. De ugyanakkor már tizen is mellette termettek és lefogták.

Lord Ledbury utat tört Paulhoz.

— Nyugalmat kérek! — kiáltotta messzeesengő hangon. — Valami sajnálatos tévedés történt, melyet mr. Cooper feltétlenül meg fog magyarázni. Addig is én kezeskedem mr. Cooper kifogástalan gavallér voltaért!

Mélységes csend támadt. Paul reszketve fordult a lord felé.

— Köszönöm, — mondotta halkán. — De a történetek után természetesen nem maradhatok itt!... Tisztában vagyok azzal, hogy ön csak részvétekből akar megmenteni és nem fogadom el ezt az uri kezességet. De ígérem önnek, hogy magam is megtalálom a módot, mellyel tisztázni fogom magamat!

E szavak után megfordult és lerohant a lépcsőkön.

A társaság megdermedve és megzavarodva nézett utána.

V.

Hetek multak és a londoni előkelő társaságnak új szenzációja volt: a fiatal Paul Cooper és Ledbury Kitty eljegyzése felbomlott és nyílt titok, hogy Kitty Gwyernek, a salétromkirálynak a menyasszonya.

Gwyer mindennap együtt volt látható bájos menyasszonyával.

Kitty azonban nem volt boldog. A lelke mélyén mégis csak szerette Pault, gyakran voltak kétségei, hogy igazságtalan volt hozzá, de Gwyer hipnotikus tekintete megbénította, rabszolgája lett ennek a különös férfinak, akitől félt és aki valami misztikus hatalommal uralkodott felette. Ha nem volt Gwyer mellett, akkor néha gyűlölte is. Sokszor gondolt arra, hogy felkeresi Pault, bocsánatot kér tőle. Egy pillanatilag sem tudott hinni bűnösségében. De megmagyarázni sem tudta a történeteket. Gwyer látta Kitty vergődését és mesteri módon játszotta a gyengéd és megértő barátot:

— Drága Kitty, — mondotta hizelegve, — megértem, hogy az a nagy csalódás, amely magát érte, erősen próbára teszi az idegeit. De látja, bármilyen kegyetlen is volt, végre kellett hajtanom ezt az operációt. Csak így ábrándíthattam ki hamis ábrándozásaiból! Legyen meggyőződve, hogy én mindenért kárpótolni fogom!

Betértek a Hyde-park egyik elegáns cukrász-

dájába és a terrasza előtt lovagló hölgyekben és gavallérokban gyönyörködtek, akik mosolyogva és kipirulva élvezték a gyönyörű nyári reggelt.

A cukrászda terrasza megtelt vidáman és gondtalanul csevegő előkelőségekkel, akik már hajnali sportjukból jöttek ide fáradtan és jóétvágygal ették a különböző jeges gyümölcsöket és sandwickeket. Az angol nő a női szépség két végletét képviseli. Közöttük találhatók a legszebbek és legcsunyábbak. Ezen a reggelen azonban, ugylátszik, csupa szép nő adott találkozót a sportruhás urak hadának. Mintha a fiatal-ság és a szerelem diadalünnepét tartották volna itt a szökőkutas, virágágyaktól színes kertben, mindenfelé kacagtak, flörtöltek, a hölgyek fehér ruhái üdék voltak, mintha a nyári reggel frissességét lopták volna el.

Hirtelen élénk mozgás támadt. Egy magányos, kreol szépség lépett a cukrászdába. Elegáns autója kint állt a park kapuja előtt. A hollywoodi filmgyárak küldik szét az ilyen tökéletes szépségek fényképeit a különféle magazinnak és képeslapoknak, hogy elhíthessék az emberiséggel, miszerint a női szépség csúcspontját és teljét a film ragadta magához. Ez a nő szinte valószínűtlenül szép volt és minden mozdulatán látszott, hogy ez a szépség nem csupán a véletlen műve, hanem rendszeres torna és tánc eredménye. A férfiak szinte sértő módon egyszerre megnémultak és a nők izgatottan figyeltek fel a veszélyes vetélytársnőre.

E pillanattól kezdve Gwyer különös változáson ment keresztül. Ideges és szórakozott lett, tekintete titokban minduntalan az ujonnan érkezett nőre esett, aki egy velük szemközt lévő asztal mellett foglalt helyet és feltűnően gyakran pillantott át hozzájuk. Kitti figyelmét nem kerülte el ez a furcsa szemjáték és azt is észrevette, hogy Gwyer, noha mosolya egy pillanatra sem tűnt el ajkáról, nem is hallja, hogy mit mond neki és a gondolatai serte kalandoznak.

— ... — kérdezte hirtelen — ismeri maga ezt a nőt?

— Nem, dehogy! — válaszolta ijedten Gwyer.

Felállt és fizetett.

— Menjünk! — indítványozta. — Édes atyjával megbeszélni valóm van. Az irodában adtunk találkozót!

Gwyer vezette az autót. Némán és komoran támaszkodott a kormánykerékre, mint akinek jól esik ez a konok hallgatás, örül, hogy szabadon rendezheti gondolatait.

A Ledbury-palota előtt hirtelen megállította a kocsit.

— Miss Kitti, — mondotta elfogódott hangon, — mielőtt elbucszunk, szeretnék valami nagyon komoly dolgot mondani! Én tegnap sürgönyt kaptam Amerikából, amely sürgössé teszi visszautazásomat. Azt szeretném, ha már a jövő héten megtartanánk esküvőnket, még pedig egészen titokban, csak a legszűkebb családi

körben. Azt hiszem, megérti kívánságomat! Éppen eleget pletykáltak a szalonokban az utóbbi hetekben rólunk, tekintsük az esküvőt a mi legszigorubb magánügyünknek... Nos, rendben van?

Kitti nem válaszolt mindjárt. Látszott rajta, hogy erős benső harcot folytat.

— Kedves barátom, — mondotta végül, — ez az ajánlat tulságosan készületlenül talált. Én azt hittem, hogy majd csak ősszel esküszünk... Meg kell értenie, az én lelkemet tulságosan felkavarták a közelmúlt eseményei...

— Még mindig Paulra gondol? Őt szereti? — kérdezte élesen Gwyer.

— Nem! Hiszen jól tudja... miért gyötör...

— Akkor mért habozik? Ha szeretne, maga sürgetné az esküvő napját!

— Nem szabad türelmetlennek lennie, Artur!

— De az vagyok! És semmi értelme sincsen a szeszélyeinek. Nagyon kérem, várjon meg itt-hon... azt hiszem, nagyon érdekes dolgokat fogok még ma magának mondhatni!

Elköszöntek és Gwyer lord Ledburyhez ment.

— Kedves lord, — mondotta mosolygós arccal, — nagyszerű hireim vannak. A vezetésem alatt álló tröszt igazgatósága arról értesít, hogy sikerült végre létrehozni a Pankhurst-csoporttal való kapcsolatot. Ez annyit jelent, hogy részvényeink értéke abban a pillanatban, mikor ez a hír nyilvánosságra jut, meg fognak duplá-

zódni. Azt hiszem, kedves apósom, meg lehet elégedve, mert Kitti hozománya, melyet persze Gwyer részvényekbe fektetek, már az átadás napján a kétszeresére fog nőni. Természetesen azonnal értesítenem kell az igazgatóság tagjaiból alakult szindikátust, hogy hány darab részvényt fogok átvenni.

Én a sajátomból ötszázezer dollárt fektetek bele. És mennyit jegyeztek Kitti számára?

— Kétszázezer dollárt! Sajnos, egyelőre nem tudok több pénzt felszabadítani. Ez az összeg az esküvő napján rendelkezésére áll...

Gwyer bólintott.

— Nagyon helyes! Most még valamit. A külső szöbön álló óriási üzlet lebonyolításában természetesen személyesen akarok résztvenni. Éppen ezért már a jövő hét végén vissza kell utaznom Chilébe. Az esküvőt tehát legkésőbb mához egy hétre kell megtartanunk...

A lord mosolygott.

— Ha Kitti beleegyezik... nekem nincsen ellene kifogásom!

És nevetve mutatott egy halom levélre, mely az asztalán feküdt:

— Amint látja, óvatos apa vagyok. Most már bevallhatom: kábelen szereztem be az önre vonatkozó összes személyi és üzleti adatokat és azok alapján nyugodtan bízom lányomat önrel.

Gwyer mélyen meghajolt:

— Nagyon boldoggá tett... szívemből köszönöm, kedves apósom!

VI.

Kitti alig lépett a szobájába, a kerevetre vetette magát. Fáradt, ideges, kimerült volt. Valami tompa kábultság fátyolozódott rá már napok óta és Kitti érezte hogyan furja, rágja valami gyötrő nyugtalanság...

Mi történt vele?

Tulajdonképpen boldognak kellene lennie. Gwyer érdekes, szép férfi volt, aki úgy lépett az életébe, mint egy nagyszerű, forró vihar Minden barátnője szerelmes volt Gwyerbe és Doli el is akarta rabolni...

A dolog úgy történt, hogy Huysmanék jelmezes bált rendeztek, melyen Gwyer is megjelent. Maharadzsának volt öltözve. Széditően jól festett az aranyhimzésű selyem kaftánban és fehér selyem turbánnal napbarnított homlokán. Olyan gyémántok és rubinok szikráztak a turbánja csattjában és ruhája gombjain, hogy azokkal valódi maharadzsákat is elhomályosította volna.

Éjszaka két órakor egy banditacsapat rohanta meg a termet. Csupa bájos, elragadóan szép fiatal lány. A vendégek elragadtatva kacagtak az eredeti ötleten. A lányokat Huysman Doli vezette, aki revolvert szegezett Gwyerre és felszólította, hogy kövesse.

Gwyer jóízűen nevetett és engedelmesen követte a bájos banditákat, akik arra kényszerítették, hogy a palota kapuja előtti autóba szálljon. Gwyer azt hitte, hogy ez is tréfa.

De azután kiderült, hogy Huysman Doli egy erdei kápolnába vitte, ahol már várta őket az anglikánus pap, akit előre rendeltek oda. Erre azután Gwyer úgy megijedt, hogy áttörte a leánykordont és úgy elszaladt, hogy még autóval sem tudták utólnni.

Ennek a multságos históriának persze hire ment és Doli érthető módon haragudott Kittire, amiért az ő megszökött vőlegényét a maga számára horgászta el. Meg is üzenté, hogy nem hagyja ennyiben a dolgot.

Most mindez úgy pergett le Kitti előtt, mint egy film. Paul borzasztó leleplezése az estélyükön...

Érthetetlen!

Milyen különös és tikkasztó levegő veszi körül Gwyert? Csupa kellemetlenség, katasztrófa gyűrűzik körülötte, mint egy fojtogató polipkar sápasztja el az örömeiket...

Kitti félt tőle.

Miért? Maga sem tudta megmondani. Hiszen a férfi viselkedése korrekt és szeretetreméltó volt. Azt az ellenállhatatlan erőt sugározta, amely végzete lesz a nőknek!...

Talán azt fájt Kittinek, hogy Paul szenvedett. Jobban szerette volna, ha nem így szakítanak. Sajnálta Pault és ez a sajnálat megrontotta a boldogságát...

A szobalány lépett be.

— Egy hölgy keresi a kisasszonyt!

Kitti ősi ösztönös mozdulattal egy kis pudert rakott az arcára.

A következő pillanatban szémtől szembe állt azzal a kreol szépséggel, akit a cukrászdaiban látott.

— Bocsásson meg, hogy ismeretlenül felke-
restem önt! — mosolygott a nő.

Kittinek torkáig vert a szive. Csalhatalanul megérezte, hogy ez a látogatás megint Gwyerrel függ össze, valami új bajt, kellemetlenséget jelent.

— Mit óhajt tőlem? — kérdezte barátság-
talanul.

— Miss Mary Churchil vagyok! — mutatko-
zott be a hölgy, akiről Kitti most ismét meg-
állapította, hogy tökéletesen elegáns, cipője, ka-
lapja, kesztyűje a legjobb szalonból került ki és
ruhája olyan volt, mintha modellt akart volna
állni valamelyik előkelő képeslapnak az ideális
társaságbeli hölgyről készitendő fényképhez. Ez
a nő nem volt lámpalázás. Minden mozdulatából
áradt a fölényes biztonság.

— Kedves kisasszony, — kezdte mosolyogva
— tulajdonképpen igen különös ügyben jövök.
Szeretném önt egy súlyos kellemetlenségtől meg-
óvni!

— Miféle kellemetlenségtől? — kérdezte meg-
hökkenve Kitti.

— Oh! Ne nézzen kérem rám ilyen ellensége-
sen. Hiszen én azt szeretném, ha jól megérte-
nénk egymást. Amint az két fiatal lányhoz illik.

akik kölcsönösen megértik és méltányolják szivügyeiket...

— Miss Churchill — válaszolta Kitti —, nem tudom elképzelni, hogy mit akar tőlem. Beszéljen kérem világosabban!

— Az ideáломról van szó!

— Az ideáljáról? Engedelmet, de ki az az ur? És mi közöm van nekem hozzá?

— Nagyon sok! Ön ugyanis a menyasszony!

— Mister Gwyerről beszél?

— Igen! Akit én jóval ön előtt ismertem meg. Még Amerikában. És aki után én ide hajóztam Európába.

— Gwyer házasságot ígért önnek?

— Nem. De tetszik nekem. És nem vagyok hajlandó önnek átadni!

Kittiben fellángolt a dac. Ha ez az ismeretlen nő könyörögve jön hozzá, ha szerelmi tragédiát gyónt volna meg, akkor a női szolidaritás alapján megsajnálta volna. De ez a szemtelen fölény, ez a követelőző hang felháborította.

— Miss Churchil — mondotta — nem tudom, hogy önöknél Amerikában mennyire állnak a férfiak a nők gyámsága alatt és mennyire engedelmeskednek azoknak. Hallottam már, hogy boldogabb amerikai leánytársaim a férfiaktól gerinctelen rabszolgákat neveltek. De remélem, hogy mister Gwyer mégis csak kivétel lesz és a maga izlése és szerelme szerint választja meg a jövődöbéljét. Ami pedig engem illet, arra kérem, hogy egészen különös és sértő kívánságával

egy percig se legyen tovább terhemre . . .

Az amerikai lány mosolygott.

— Ön nagyon egyszerűen véli elintézni az ilyen súlyos dolgokat, miss Kitti! Sajnálom, hogy ebből a naiv hitéből ki kell ábrándítanom!

— Ön fenyeget?

— Mindössze figyelmeztetni szeretném, hogy nagyon kockázatos játékba bocsátkozik. Értse meg: én meg fogom akadályozni ezt az esküvőt!

— Hát ide figyeljen, miss Churchill! Bevallom, egy kicsit még haboztam, hogy felesége legyek-e mister Gwyernek. De ennek most már vége! Hozzá megyek!

Miss Churchill felállt.

— Sajnálom önt, miss Ledbury! Szerettem volna megkímélni bizonyos fájdalmas és kellemetlen következményektől, melyeknek bekövetkezését most már magának kell, hogy tulajdonítsa! Isten önnel!

Kisietett a szobából. Csak a parfómje maradt hátra. Ez a csodálatos, érzéki parfóm, amelynek varázsa megbódította az idegeket. Az ilyen illatszert nem lehet készen vásárolni a boltokban. A nagy életet élő ragyogó nők keverik a saját izlésük és tapasztalataikból leszűrt művészettel, mikor szerelmi harcba indulnak.

Néhány perccel utóbb Gwyer lépett be, kezében hatalmas virágcsokorral.

— Oh, éppen jókor jön! — kiáltotta kellemes meglepetéssel Kitti. — Már telefonon is kerestem. Sürgősen akartam beszélni magával.

— Nekem is sürgős közölni valóm van. Édesatyja éppen most adta beleegyezését, hogy jövő héten házasodjunk és nem is mondhatom, hogy milyen végtelenül boldog vagyok!

Kitti titokzatosan mosolygott.

— Kedves Artur, úgy látszik azonban, hogy a mi házasságunkhoz nem elegendő édesatyám beleegyezése, még másoktól is engedélyt kell kérni!

— Kitől? — kérdezte-csodálkozva Gwyer.

— Hát például attól a szép kreol hölgytől, akivel a cukrászdában találkoztunk!

Gwyer megrezzent.

— Miért mondja ezt?

— Ugyanis az illető hölgy néhány perc előtt itt volt és maga adta a tudomásomra, hogy ebbe a házasságba sohasem egyezik be! Ő tart igényt magára...

— Ezt mondta? — kérdezte elsápadva Gwyer — de hiszen ez...

— Örültség! — Ugy-e ezt akarta mondani? Hát legyen nyugodt, én is ezt válaszoltam! Megérttettem vele, hogy nem tűröm azt, hogy ilyen frivol módon szóljanak az életembel!

— És ő... mit válaszolt?

— Fenyegetőzött! Hogy bizonyos kellemetlenségekkel fog szolgálni. Nem törődöm vele. Sértett hiuság... Mondja Artur, mi köze van magának ehhez a nőhöz?

— Semmi... egyáltalában semmi!

— Igen... ő is mondta, hogy egyoldalú a sze-

relem! Ő követi magát a világ egyik pontjáról a másikba! Gratulálok! Micsoda hódítás!

— Gunyolódik?

— Nem! Őszinte vagyok! Nekünk, nőknek éppen olyan nagy gyönyörűségünk elhódítani a mások ideálját, mint maguknak, férfiaknak! Látja, már is nyert!

Gwyer szemrehányóan nézett Kittire:

— Csak ezért?

Kitti vállat vont:

— Ki tudja? A nő szerelme olyan sok és bonyolult érzésből szövődik, hogy már magam sem ismerem ki magamat... De hiszen az a fontos: a felesége leszek!

— És én boldoggá teszem, Kitti!

Karjába zárta a nőt, aki ellenkezés nélkül tűrte csókjait.

De mikor Gwyer eltávozott, Kitti még kinzottabban vetette magát egy karosszékbe. Olyan kétségbeesés rohanta meg, hogy sirva fakadt. Érezte, hogy valami nincs rendben, hogy az ő kacagó, gondtalan vidám fiatalságába olyan szeszelmek törtek be, melyekkel szemben teljesen védtelen...

VII.

Mikor Gwyer egy órával később a villájába lépett, csalhatatlanul érezte, hogy a nő várja. Ingerülten lépett a szobába és meg sem lepő-

dött, hogy Mary csakugyan ott ült az egyik karosszékekben keresztbe vetett lábbal és nyugodtan cigarettázott.

— Megörültél! — kiáltotta dühösen Gwyer.
— Hogy merted ezt megtenni?

— Csak nem haragszol? — kérdezte mennyei ártatlansággal a nő. — Én azt hittem, büszke leszel és örülni fogsz!

— Minek örüljek? Hogy majdnem elrontottad életem legkitünőbb üzletét?

— Ah! Ki beszél mindig üzletről! A szerelemről van szó. Arról, hogy megint meggyőződhetél arról, mennyire ragaszkodom hozzád!

— Csak nem vagy féltékeny Kittire?

Mary vállat vont.

— Tudom, hogy szebb vagyok, de azért ez a lány is átkozottul csinos. Szőke, világos bőrű és te... nagyon szereted a változatosságot. Hát igen, féltékeny vagyok. Engem nem lehet megcsalni, félrevezetni. Tulságosan ismerem a férfiakat és különösen téged, John Butler!

A férfi rémülten nézett szét.

— Ne beszélj ilyen hangosan! A falnak is lehetnek fülei! Már megint a régi, ostoba szeszélyeiddel gyötörsz! Végre is mit akarsz?

— Nem szabad többé találkoznod Kitty Ledburyvel!

— Féltrebeszélsz! Esküszöm, megzavarodtál. Ide hallgass. Éppen ma jelentette ki a lord, hogy kétszázezer dollárt kapok készpénzben. Ha ez a pénz a kezemben lesz, nyomban Ply-

mouthba repülünk, ott hajóra szállunk és meg sem állunk, míg Ausztrália valamelyik kellemes szigetén ki nem kötünk!

Mary hidegen szivta tovább a cigarettáját.

— Lemondok a kétszázezer dollárról! Éppen eleget loptál már Londonban. Az ékszerek legalább háromszázezer dollárt érnek. A talaj már kezd inogni a lábunk alatt. A trükk, hogy a mellényzsebébe csempészett gyöngyökkel Copper Pault keverted gyanuba, elég jó volt, de ez az ember azóta állandóan a nyomodban van, London összes detektívjeivel nyomoztat utánad és...

— Hallgass! Vészmadár! — kiáltotta ingerülten Gwyer. — Még csak néhány nap és egész életünkre biztonságban leszünk. Legyen eszed Mary. No, ne nézz már ilyen haragosan! Hiszen tudod, csak téged szeretlek! Hizelegve átölelte a nőt, aki szenvedélyes csókokkal árasztotta el.

— Ne csalj meg, John! Te ügyes, ravasz ember vagy, aki eddig még mindig megmentetted a bőrödet. De vélem ne huzz ujjat! Engem ne próbálj kijátszani! Én tudom egyedül életed nagy titkát és ha megpróbálnál cserben hagyni...

A férfi rémülten tapasztotta be a nő száját:

— Hallgass! Hallgass!

— Szerétsz?

— Imádlak!

Egy óra múlva, mikor Mary távozott, Gwyer idegesen csengette be inasát. A pofaszakállas, mindig merevarcu, sima modoru Jimi most csu-

pasz arccal, ingujjban jelent meg és Gwyer látogatói bizonyára elámultak volna, ha meghallják, milyen bizalmas hangon szólítja meg gazdáját.

— No, mi van öreg fickó, — kérdezte Gwyer től, — miért vágsz ilyen savanyu arcot?

— Jimi, — válaszolta Gwyer, — baj van!

Jimi meghökkent.

— Rendőrség? — kérdezte ijedten.

— Nem. Maryvel van baj.

Jimi vállat vont.

— Mondtam neked, hogy ne hozd magaddal Európába!

Gwyer haragosan ráncolta homlokát:

— Tudod, hogy kénytelen voltam... Mindent nagyobb üzletet ő szerzett meg számunkra. Gwyer iratait is ő lopta ki a milliárdos zsebéből. Neki köszönhetem, hogy nem mint John Butler dolgozom, hanem mint chilei salétromkirály jelenhettem meg a londoni társaságban.

— Hát ez igaz! — bólintott Jimi. — Okos, ügyes lány. Tulajdonképpen mi bajod van vele?

— Féltékeny!

— Szerencsés kópé! Örülj, ha ilyen remek nő szeret!

— De én másba vagyok szerelmes!

Jimi füttyentett.

— Ez a legujabb! Ezt elhallgattad eddig. Kicsoda az illető?

— Privát nő. Lord Ledbury leánya.

— John, ez képtelenség! Nem beszélsz komolyan! Ilyen nővel akarsz tovább dolgozni?

— Visszavonulok! Van elég pénzem. Ez a házasság az utolsó munkám... azután én is privát leszek.

— Ez lehetetlen! Ha a fiuk megtudják odaát, hogy te, a vezérük elhagytad őket, egy nő miatt... Ismered Huntert és Blacket. Azok nem ismernek tréfát ilyen dolgokban. Megölik a nőt, aki téged el akar vinni tőlük!

— Légy nyugodt. Nem fognak megtalálni. Hidd el, öreg fiu, nem az én idegeimnek való már ez az örökös hajsza. Szerelmes vagyok. Olyan szenvedélyesen és olyan halálosan, hogy azt te meg sem értheted.

— Marynél senki sem lehet szebb!

— Mit tudom én, hogy miért szeretem mégis jobban ezt a másik lányt? Talán azért, mert Mary az örök izgalom, a bűn, a hajszolettség, ez pedig az új, nyugodt, gondtalan életet jelenti. Ne próbálj ellenkezni, Jimi. Ismersz, tudod, hogy ez ugyanis hiábavaló lenne. Maryt ártalmatlanná kell tenni!

— Hogy érted ezt?

— Marynek el kell tűnnie!

— Meg akarod ölni?

— Nem. De mindenesetre ártalmatlanná kell tenni. Mary holnaptól kezdve nem hagyhatja el ezt a villát! Nem hiába választottam én ki ezt a magányos, elhagyott bagolyvárat. Számítottam arra, hogy esetleg el kell valakit tüntetnem, aki

az utamba áll. És egy hete már azzal is tisztában voltam, hogy ez a bizonyos valaki Mary lesz. Most talán már megérted, hogy miért hoztam annyi konzervet haza az utóbbi napokban?

— Bezárod?

— Istenem, Mary amugy is tulságosan karcsu, nem fog ártani neki egy kis hizlaló kura! Holnap reggel, ha felébred, minden a legnagyobb rendben lesz a szobájában. A hideg-meleg vízcsap kitűnően fog működni, pizsamája az ágya mellé lesz készítve, ott fog állni a teászámovár, a sándviche és hatvan doboz konzerv, Éppen elegendő kétheti táplálékra. Remélem, a villanylámpák is kifogástalanul égnek és így nem lesz tulságosan nagy baj, hogy az ablaktáblákat nem fogja tudni kinyitni. Gondoskodtam arról, hogy a vastáblák olyan szerkezettel záruljanak, melyek csak kívülről nyithatók fel. Ami pedig a szoba ajtaját illeti, az olyan pompás, tömör tölgyfából készült, hogy még fejszével sem lehet széthasítani... Egy héttel azután, hogy Kittivel elutaztam, majd levelet kap az itteni rendőrség, amelyben értesíteni fogom, hogy micsoda fitka van a Themse-parti villának. Képzelheted, milyen pompás formában fogja Mary elhagyni börtönét. Legalább négy kilót fog hizni! Gwyer, — vagy helyesebben John Butler, — nagyot nevetett, de Jimi nem kacagott vele. Nem tetszett neki a dolog. Ő jobban tudta, hogy mennyire veszedelmes a játék, amelybe kezdtek.

— Igaz, — mondotta Butler, — majdnem elfelejtettek figyelmeztetni, hogy mi ketten holnap reggel elköltözünk innen. A Hotel Cecilbe megyünk. Gondoskodj arról, hogy minden be legyen csomagolva!

VIII.

Paul olyan volt, mint egy feldühödött kopó. Félőrültként tombolt az első napokban és boszszut lihegett. Elbujt a világ elől, menekült az emberek elől. Egyetlen gondolata volt csak: elégtételt minden áron az őt ért gyalázatért. Rettenetesen szenvedett. De mindennél jobban fájt neki, hogy Kitti elhagyta. Meg volt győződve, hogy a fiatal lány okvetlenül jelentkezni fog. Melléje áll, közösséget vállal vele, nem hagyja el szörnyü szerencsétlenségében. De hiába várt. Napok multak és Kitti nem adott életjelt. Azután egy nap együtt látta Gwyerrel. Pault ez a látvány szíven sújtotta. Kis hiba, hogy kétségbeesésében egy száguldó autó elé nem vetette magát az utcán. De neki nem volt szabad meghalnia. Hiszen akkor azt mondhatták volna, hogy a gyalázat elől menekült a halálba. Előbb tisztáznia kell magát a lappangó gyanu alól. Csak akkor cselekedhet! Csak akkor számolhat le Gwyerrel!

Kinyomozta, hogy hol lakik Gwyer és ott ólálkodott órákig a villa körül megbujva a fák és

palánkok mögött. Maga sem tudta, hogy mi célja van ennek? Valami homályos félelem hajtotta, talán arról akart meggyőződni, hogy Kitti nem jár-e titokban Gwyerhez? De Gwyer mindegyik magánosan jött és távozott a villából.

Igy múlt el három hét. Akkor egy éjszaka hevesen csengetett Paul telefonja, Kitti jelentkezett. Paul szívéből kiszökött a vér, mikor a lány hangját meghallotta.

— Paul, te vagy? — kérdezte Kitti.

— Kitti! — kiáltotta felindultan Paul. — Hát gondolsz rám? Te rossz, kegyetlen lány. Ha sejtened, mit szenvedtem... És nem jöttél el, nem vigasztaltál meg...

— Én egy percig sem hittem bűnösségemben, Paul...

— Hát miért hagytál el? Mért nem jelentkezél eddig?

— Majd mindent megmagyarázok! Most a segítségemet kérem!

— Az én segítségemet? Mihez?

— Paul, bármi történt, bármennyire ellentmond a látszat, én még mindig csak téged szeretlek...

— Kitti! Ezt mondd? Ezt mered mondani?

— Az Istenre kérlek, most ne tégy szemrehányást. Hallgass meg nyugodtan... Én magam sem tudom, hogy mi történt velem. És azt sem tudom, hogy volna-e még egyszer erőm ezt elmondani. Engem valami bűvölet tart fogva. Gwyer valami titkos hatalommal köt magához.

Nem tudok neki ellentmondani. Ha mellette vagyok, megbénul minden akaratom. De ma éjszaka ráészméltem az igazságra. Csak téged szeretlek és látod, felkaptam a telefont, felhivtalak, segítséget kérek tőled...

— Kitti... egyetlenem... de hát mit tehetek én?

— Mit tudom én? Csak segíts! Siess! Ments meg! A szüleim már beleegyeztek a házassággal. Két nap múlva tartjuk meg... Ne hagyj el, Paul!

Paulon jeges borzalom futott végig. Ez a hang úgy hangozott, mint valami kétségbeesett jajkiáltás! Süllyedők vészjelzése, amelytől csodát várnak.

— Kitti, — kiáltotta a telefonba, — imádlak. Megmentlek! Bizzál bennem!

A telefon kattant. Paul megrendülve állt az elnémult készülék előtt.

Mit tegyen? Mihez fogjon? A feje zúgott. A szívét fagyos borzalom markolta.

Gépiesen az íróasztalához lépett és kivette fiókjából a revolverét. Érezte, hogy egy pillanatot sem veszíthet. Még nem tudta, hogy mihez fog kezdeni, de beszélnie kell Gwyerrel. Most azonnal. Még az éjszaka. Még fogják vivni döntő párbajukat. Ha kell, revolverével fogja kényszeríteni Gwyert, hogy mondjon le Kittiről.

IX.

Egy félórával utóbb Paul ott állt a Themse-parti villa mellett. A környék elhagyott volt, a holdat esőfelhők takarták és az eső szünet nélkül zuhogott. Sehol nem volt egyetlen élő lény sem látható, nagy messzeségben égett néhány halvány lámpa. Csend volt, csak a tócsákba hulló esőcseppek löccsanása hallatszott, még a környékbeli villák kutyái sem ugattak, fázósan és ázottan ólaikba huzódtak.

Paul a villa kapujához lépett és csengetett.

A csengő hangja kihallatszott az utcára. Élesen, kísértetiesen hasított ez a hang a csendességbe. Paul arra gondolt, hogy micsoda riadalmat okozhat ez a hang most odabent a villában. Így szólal meg a csengő, mikor váratlan szerencsétlenség hírért hozza a posta, rendőrök ütnek a házon, vagy mentők hoznak valakit haza...

De senki sem jelentkezett. Ujra csengetett. Azután ismét. Az ujját már le sem vette a csengő gombjáról. Dühösen, elszántan, sürgetően és parancsolóan csengetett. Hasztalanul! A villa néma és csendes maradt.

Paul idegei fel voltak borzolva. Minden idegszálával hallgattta a csendet. Mint valami tulérezékeny antenna igyekezett minden mozdulatot, surranó zajt felfogni, mely a villa felől jön.

De nem hallott semmit.

Érezte, hogy a sötét titok, amely Gwyer köré gyűrűződik, egyre sűrűbb és nyugtalanítóbb

lesz. Ez a csend is valamī gabszággal függ össze, Vagy talán megbujt, titkos uton elmenekült... Érzí, hogy már nyomában van a bñnhödés. Paul nem habozott tovább. Átmászott a kerítésen. Most már az épület kapuja előtt állt. Ismét csengetett. Megint nem gyulladt világosság, nem halotszottak lépések. Paul az öklével verte a kaput, a lábával rugta, hangosan kiáltozott. De csak a szél zúgása és az eső egyhangu csapkodása válaszolt. Most már végleg elvesztette hidegvérét. Elszántan fölkapaszzkodott a villa előtt álló fára és onnan az elsőemeleti erkélyre tornászta át magát. Azután levetette köpenyét, ráburkolta az öklére és benyomta az ablakot. A következő percben ott állt a szalón közepén.

Vaksötét volt. Lassan, óvatosan végigtapogatta a falakat. Néhány székbe botlott. Ilyenkor revolverét előre tartva gyorsan körülnézett, hogy nem támad-e rá valaki rejtkehelyéről?

Végre megtalálta a villamos kontaktust. A csillár vakító fénye élesen hasított az éjszakába. Paul föllélekzett. Most már bátrabban haladt előre. Nyitva hagyta maga mögött az ajtót, úgy nyitott a másik szobába. Ez volt az ebédló. Hideg, barátságtalan nagy terem volt. Nyoma sem volt benne annak a különös melegnek, amely nyomban elárulja, hogy egy szobának lakói vannak.

Közben hangosan kiáltozott. A hangja kísértetiesen visszhangzott a lépcsőházban, végigsüvített az ódon falak között, de sehonnan sem

érkezett válasz. Már az egész emeletet bejárta és mindenütt égtek a csillárok. Aki kívülről nézett volna most a villára, azt hihette, hogy valami nagy estély folyik ott.

Paul meg volt döbbenve. Tehetetlen dühe egyre növekedett. Nem értette, hogy mi történt? Hová tűnhetett Gwyer? És a cselédség? Ismerte látásból Jimit, Gwyer inasát. Annak is itt kell lennie!

Elrejtőztek!

Egyre kétségtelenebbnek látszott ez a feltevés. De hát miért bujtak el? Ki elől?

És Paulban lassan megvilágosodott a gondolat, hogy Gwyer gonosztevő. Valami sötét bűnlappanghat mögötte és most, mikor váratlanul megszólalt a csengő, azt hitte, hogy a rendőrség ütött rajta és elrejtőzött.

De hát akkor itt kell lennie!

Egyre óvatosabban, élesen figyelve haladt lefelé a hall lépcsőin. A földszintre ért.

— Halló! — kiáltotta hangosan. — Van itt valaki?

És ekkor mintha elfojtott hangot hallott volna, amely valahonnan a mélységből vagy a falból hallatszott volna.

Paul megdöbbenve állt meg. Feszülten hallgatódzott. Most már nem lehetett kétsége. Világosan, tisztán hangzott a női hang:

— Segítség!

A kiáltás a hall baloldaláról nyiló folyosó felől hangzott. Paul lassan, előreszegzett revol-

verrel haladt az irányába. S ekkor hirtelen gyenge fényt pillantott meg, amely az egyik ajtó hasadékán szűrődött ki. Odalépett és erőteljesen megzörgette az ajtót:

— Ki van itt? — kiáltotta.

— Segítség! — hallatszott újra a kétségbeesett női kiáltás.

Paul teljes erejével rázta a kilincset, de az ajtó nem engedett.

Belülről hisztériásan sikoltzott a nő:

— Mentsenek meg! Itt vagyok! Emberek! Erre jöjjenek!

Paul körülnézett. A hall falai tele voltak aggalva régi fegyverekkel. Kopják, buzogányok, kardok, puskák sorakoztak egymás mellett. Paul lekapott egy szeges, láncos buzogányt és azt megforgatva, iszonyu erővel sujtott az ajtóra. A tizedik csapás után az ajtó egyik táblája forgácsolásra tört és a meglepett férfi előtt egy pizsamába öltözött, siró, ideggöresökben vonagló gyönyörű nő állt, aki csak annyit tudott mondani:

— Levegőt! Levegőt!

És azután félig eszméletlenül omlott megmentője karjába.

X.

Kitti halálosan el volt keseredve. Paullal való beszélgetése után valami csodát várt. Azt képzelte, hogy Paul úgy jelenik meg, mint valami

forró vihar, karjába ragadja, elviszi, megszök-
teti. De reggelre nem Paul jött el, hanem Gwyer
és Kitti érezte, hogy mindennek vége, elveszett,
Ismét tehetetlen rabja lett a férfi szuggesztív ere-
jének. Gyűlölte Gwyert, fel akart lázadni ellene,
de amikor mellette állt és parancsoló, kemény,
tekintetét, szurós szemét érezte magán, nem tu-
dott védekezni. Rémülten látta, hogyan lesz biz-
tos zsákmánya Gwyernek és hogy az esküvő el-
kerülhetetlen. Nem tudott tiltakozni, mikor
Gwyer karjába ölelte és megcsókolta, nem tu-
dott semmiben sem ellenkezni. Vakon követte a
férfi minden parancsát. De belül, a lelke mélyén
lázadozott, iszonyodva állapította meg, hogy el-
lenállhatatlanul sodródik egy borzalmas örvény
felé...

Paul távolmaradása energiájának utolsó
cseppjét is megsemmisítette. Most már egészen
fásultan tűrte, hogy az események gyors egy-
másutánban peregjenek le. Gépiesen ment a sza-
bónőhöz, hagyta, hogy felpróbálják menyasz-
szonyi ruháját, tiltakozás nélkül nézte, hogyan
csomagolják be ruháit, ékszereit nagy utítás-
kákba és a lakodalom előtti este a nagybácsik,
nagynénik és unokatestvérek frakkos, estélyi
ruhás koszorújába ékelve fogadta a gratulá-
ciókat.

Gwyer tíz óra felé érkezett. Szinte sugárzott a
boldogságtól. Kitti olyan csodálkozva nézett rá,
mintha most látta volna először. Nem értette,
hogy ez a derüs, elegáns, jókedvű ember hogyan

kapcsolódhatott hozzá, hiszen az ő lelke csupa nyugtalan szorongás, szomorúság.

A férfi éles szemét nem kerülte el menyasszonya idegessége. Gyengéden félrevonta a másik szobába.

— Szerelmem — mondotta behizelgő kedveskedéssel —, látom, hogy bánt valami! Én azt szeretném, ha semmiféle árnyék nem lenne közöttünk. Sejttem, hogy mi bánt és éppen erről akarok beszélni. Ugy-e Märyre gondolsz? Hát hajolj közelebb hozzám. Megsugom a nagy hirt: Märy már több napja elutazott és soha többé nem fog felbukkanni! No, mosolyogj már!

De Kitti csak egy fáradt sóhajással válaszolt.

Gwyer homlokát ráncolta.

— Nagyon fáj, hogy ennyire titokzatos és szélsőséges vagy. Pedig én nagy, igen nagy örömet akartam okozni neked.

A zsebébe nyúlt és egy elegáns kis csomagot vett elő.

— A tied! Szerencse-gyűrű. Azt kívánom, hogy sok szerencsét hozzon mindkettőnknek! No, miért nem nyitod ki, nem vagy rá kíváncsi?

Kitti kinzottan tolta félre az ékszerestokot.

— Nem érdemlem meg. Nem vagyok rá méltó! Gwyer nevetett.

— Ugy teszel, mintha tanító lennék, aki jutalmat osztogat. Szeretlek és a szerelmes azért ajándékoz, mert ebben neki telik a legnagyobb gyönyörúsége.

Kinyitotta a bársonybélésű, finom kis bőrdo-

bozt, melyben egy mesés fényű, hatalmas briliáns csillogott.

Gwyer kiemelte a dobozból és megcsillogtatta. Kitti elsápadt, de meg sem mozdult.

— Csodálatos! — suttogta elámulva.

— Huzd az ujjadra! Hiszen a tied!

— Nem! Nem akarom! — kiáltotta hevesen a lány.

Gwyer arcáról egy pillanat alatt eltűnt a mosoly. Zsebébe tette az ékszert és megragadta Kitti csuklóját.

— Ugy? — kiáltotta magánkívül — hát ennyire vagyunk? Rá gondolsz? Paulra?

— Nem! Nem! — kiáltotta rémülten Kitti.

— De igen. Hiába tagadod. Térj magadhoz Kitti. Légy józan. Nyisd ki a szemed!

Hát nem látod, milyen gyáva, nyomorult az az ember? Ugy verték ki innen, mint egy tolvajt. És azóta nem jelentkezett. Bujkál az emberek előtt. Nem kért elégtételt, nem mutatkozott. Mert tudja, hogy semmivel nem teheti jóvá a leleplezését. Eddig nem akartam szólni erről, de most már megmondhatom: én többször láttam azóta... Alattomosan lappang a nyomomban, néha láttam elosonni, mint egy árnyéket... Orgyilkosok viselkednek így!...

— Ne beszélj így róla!... ne bánts, ne gyalázd! — kiáltotta magánkívül Kitti. Gwyer meghajolt.

— Jó! Hagyjuk ezt. Tisztelem ezt az érzéset is. Ettől sem félek. Én a testetlen árnyakkal

is felveszem a küzdelmet és hiszem, hogy a szerelmem erősebb lesz, mint az ilyen fantómok kísértése. Soha többé nem beszélek róla. Rendben lesz így?

Kitti felemelte könnyes szemét és a kezét nyujtotta:

— Köszönöm!

Az inas belépett és mély meghajlással jelentette:

— A vacsora tálalva van!

Gwyer karját nyujtotta Kittinek:

— Szabad?

És Kitti megint érezte, hogyan törik meg ellenállása. Gépiesen belekarolt a férfiba és ment vele, mint egy alvajáró.

Minden szem őket nézte és mosolyogva sugtak össze:

— Gyönyörű pár!

Lady Ledbury könnyet törölt ki szeméből és meghatottan mondotta Gwyernek:

— Ugy-e, nagyon fogod szeretni?

És Gwyer szerelmes pillantást vetve menyasszonyára válaszolta:

— Nagyon!

Az ünnepi vacsora példátlanul fényes volt. A rózsaszinhusu rákok, halak fantasztikus pástétomokra ágyazva, óriási ezüsttálakon végtelen sorokban vonultak fel és a szakácsművészet remekei ezuttal a festőkkel és szobrászokkal akartak versenyre kelni, olyan bizarr formákban és színekben sorakoztak a gombák, egzotikus gyü-

mölcsök, szárnyasok, fagyaltok. Sajnos, a fejlődési fogások gyönyörűségét lényegesen lecsökkentették a szünni nem akaró felköszöntők. Mindenki kötelességének tartotta, hogy néhány elmésséget mondjon.

A tizedik fogásnál Lord Ledbury emelkedett szóra. Mint politikus és a felsőház tagja megszokta, hogy hatalmas szónoklatokat vágjon ki. Ezuttal igen kényelmes dolga volt, mert a tél folyamán éppen a házassági törvény tervbevett megreformálása ellen tartott dörgedelmes beszédet a felsőházban és most csak meg kellett ismételnie akkori szónoklatát, amely a válóperek megengedése ellen szólt és a polgári erkölcsök épségben tartását hangsúlyozta.

Gwyer rémesen unta apósa beszédét és még azzal sem tudta unalmát elűzni, hogy közben szerelmesen szorongatta menyasszonya kezét. Csak akkor kezdett élénkebben figyelni, mikor a lord beszéde végén kijelentette, hogy az ifjú pár jövője boldogságának anyagi részéhez ő is hozzá akar járulni és egy aranytáskában kétszázezer dollárról szóló csekket nyújtott át Kittinek!

A lord szavait általános éljenzés és gratuláció követte.

Azután Gwyer állt fel.

Az érdekes, szélesvállu, csupa erőt sugárzó ember mindenkinek nagyon tetszett. A család hölgy tagjai némi irigységgel gondoltak arra, hogy Kitti milyen remekül megy férjhez. Ameri-

kának nem csak egyik leggazdagabb, hanem egyuttal legérdekesebb embere is veszi feleségül.

— Végtelen boldog és meghatótt vagyok e pillanatban, — kezdette beszédét Gwyer — és szivből köszönöm a felémáradó szeretetet s szivélyes szavakat. Egész életemben a munka és becsület embere voltam és ugy érzem...

Ekkor egészen furcsa dolog történt. Gwyernek hirtelen torkán akadt a szó és meghökkenve nézett az ajtóra, melyen most egy férfi lépett be, aki hóna alatt hatalmas bőrfáskát szorongatott. Ugyanakkor Kitti élesen felsikoltott.

— Paul!

Az előkelő vendégsereg egyszerűen megdermedt. Ilyen hihetetlen vakmerőségre senki sem számított.

Lord Ledbury egész méltóságában kiegyenesedett és az arca kipirult az izgalomtól és a felindulástól szinte kiáltotta:

— Mit jelent ez? Hogyan merészelt ide jönni?

A hölgyek már a kendőjük és szagos üvegcséik után nyultak, érezték, hogy valami rettenetes dolog fog történni. A gyengébb idegzetűek máris ájuldozva kapaszkodtak az urak karjába, akik elszörnyedve várták, hogy mi fog történni?

De Paul nem jött zavarba. Határozott és erélyes léptekkel az asztalig ment előre és ott élesen, kihívóan nézett Gwyer szemébe.

— Azért jöttem, — mondotta — mert én is át akartam nászajándékomat adni. Ime, hölgyeim

és uraim, egészen különös, de annál értékesebb dolgokkal fogok önöknek kedveskedni!

És e szavakkal kinyitotta a kezében lévő táskát, bele nyult és a következő pillanatban egy remek brilliánst vett ki abból.

— Sir Hercules! Ismeri ezt a brilliánst? A Rózsaszínü Mosoly! Keyber gróf estélyén tűnt el az ujjáról! És ez a zafir gyűrű, kié? Nem Lady Dorothy-é? És a többi ékszer... ez a karkötő, ez a gyöngyfüzér, mind az a kincs, amely az utóbbi hónapokban eltűnt és melynek hiába keresték a nyomait. Parancsoljanak, ebből a bűvös táskából mindent elővarázsolok. Ugy-e, Gwyer Artur?

— Hazudik! Átkozott gazember! — ordította Gwyer. — Ez a táska nem az enyém!

— Csodálatos! — kiáltotta Paul. — Pedig az ön szállodai szobájából hoztam ide. Sajnos, kénytelen vagyok bevallani, életemben először s utoljára csakugyan betörtem, mégpedig az ön szobájába. És most elég a komédiából! Tudják meg, hogy ez az ember nem Gwyer Artur, aki-nek csak okiratait lopta el, hanem John Butler, fegyházat ült amerikai bandita!

— Hazudsz! — üvöltötte vérben forgó szemmel Gwyer.

— Hát akkor majd gondoskodom tanuról, aki mindezt a szemébe mondja! — kiáltotta Paul és félre huzva az ajtó függönyét, előretolta Märyt.

Mikor Butler megpillantotta Märyt, valami ar-

tikulátlan, vad kiáltást hallatott. Érezte, hogy elveszett és sarokba szorított fenevad utolsó kétségbeesésével megpróbálta a menekülést. Egyetlen mozdulattal kiragadta Paul kezéből a táskát és az ablak felé rohant. De ugyanakkor már mellette termett Paul és rettentő erővel az arcába sújtott. Butler hangos ordítással rogyott össze. Paul égő arccal, lihegve állt mellette:

— Most kvitt a számlánk! — kiáltotta.

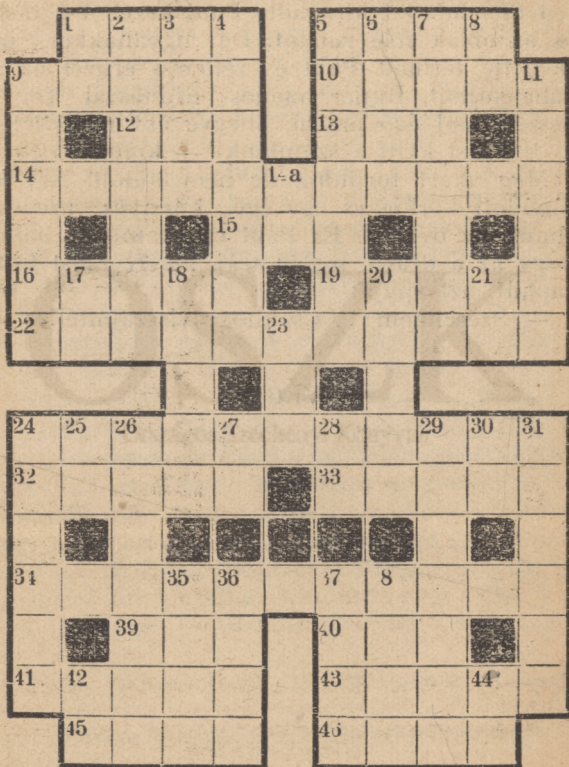
Meg akart fordulni, de nem tudott. Két kar fónódott köréje és egy égő könnyes arcocska simult az övéhez. És Paul csak annyit hallott, hogy az a drága, meleg száj, amely most hozzá tapadt, azt sugja:

— Szerelmem... Csakhogy visszajöttél!

VÉGE.

A túloldalon keresztretjvényt közlünk.

11. KERESZTREJTVEŒY

VIZSZINTES.

1. A háboru ókori Istene.
5. A képviselőház egyik alelnökének vezetékneve fonetikusán.
9. Pestmegyei község a szentendrei vonalon.
10. A hunok királya betűhibával.
12. Mutatónévmás.
13. Szakit.
14. Regénysorozatunk címének első szava.
15. Évszak, föleserélt betűkkel.
16. Ókori nagy nép.
19. Munkahely.
22. Egyik előző regényünk címe.
24. Afrika legdélibb pontja.
32. Vissza: kellemes járás.
33. Tropicus disznóvénny.
34. Világhírű gordonkaművész.
39. Vissza: Turandot egyik női szereplője.
40. Lyuk, népiesen.
41. Város olaszul.
43. Bolygócsillag névelővel, ékezet nélkül.
45. Egér németül, ékezet nélkül.
46. Török rang.

FÜGGŐLEGES.

1. Vissza: autómárka.
2. Galli-Curci keresztneve.

3. Keret.
4. Nincstelen.
5. Csete-patét.
6. Két szó: az elsőn járunk, a második véredény.
7. Kiegészít.
8. Olasz névelő.
9. Ön-végződésessel esinos házikó.
11. Vissza: guny, általánosan használt idegen szóval.
- 14a. V. T.
17. Két magánhangzó.
18. A konyhaművészet mestere.
20. R. B. A. Y. G.
21. Kettőzve: kisgyerekeket figyelmeztetnek így.
23. Ijesztő alak, betűi föleserélve.
24. Nycgle, pesti nyelvjárással.
25. Vissza: állóvíz.
26. Nagyon buta.
27. Időhatározó.
28. Indulatszó.
29. Sok levágott fa.
30. Védelmez.
31. Csinos, bájos.
35. Vissza: hasznos, franciánul, fonetikusán.
36. Egy betű pótlásával európai nemzet.
37. Talapzat, fundamentum.
38. Helyen a sík felület.
42. Mutatószó.
44. Rag.

A megfejtést a jövő heti számban közöljük

A 10-ik számú keresztrejtvény megfejtése a tuloldalon

10. számú keresztrejtvény megfejtése

VIZSZINTES.

1. Kengyelutó.
10. Légy.
- 10a. Forr.
11. Teny.
13. Kain.
15. Öde.
16. Kék.
18. Tka.
19. Re.
20. Béres.
21. Op.
22. Öli.
24. Nél.
25. Uto.
26. Ra.
28. Mg.
29. Száraztorok.
30. Na.
31. Si.
32. Eny.
34. A 1ó.
36. Kep.
38. K. Y.
39. A kefe.
40. L. 1
41. Fás.
43. Ita.
44. I. V. A.
45. Üreg.
47. Elír.
48. Alom.

50. Ugor.
51. Fillérvonat.

FÜGGŐLEGES.

2. Eledel.
3. Néne.
4. Egy.
5. Y. Y.
6. L. f.
7. Fok.
8. Urat.
9. Trickot.
11. Törökszekfü.
12. Kérészeletü.
14. Naposkáplár.
16. Ásvány.
17. Kel.
23. Irány.
25. Ugrík.
27. Ara.
28. Mos.
33. Nyárai.
34. Aki.
35. Ofa.
37. Elvira.
42. Sell.
44. Hon.
46. Gol.
47. Ego.
49. Me.
50. U. V.

Üzenet több érdeklődőnek. Minthogy a megfejtőknek aránylag csak elenyészően kis száma részesülhetne nyerevényben, a megfejtés levélportója pedig megkészezi egy Világvárosi Regény árát, eltekintünk a sorsolástól. Azért a pénzért, amennyiért a megfejtő bélyeget venne, megveheti a Világvárosi Regények következő számát és elmaradhatatlan csalódás sem éri.

Világvárosi Regények

Ma kis pénzért kell a modern ízlésnek megfelelő kiállításban, jó, érdekfeszítő és irodalmi szempontból is értékes olvasmányt adni. Elmúlt az az idő, amikor az olvasóknak olcsó áron csak selejtes, vérben tobzódó és hajmeresztő történeteket lehetett nyújtani. A mi sorozatunk minden regényét szellemes, kitűnő írók írták, ezeket mindenki a legnagyobb érdeklődéssel olvashatja és élvezheti.

A regénysorozat eddig megjelent számai a következők:

1. A 13-AS CELLA LAKÓJA.	6. A KALKUTTAI LEVÉL.
2. A HALOTT LORD BOSZSZUJA.	7. POFON A SCOTLAND YARDON.
3. EGY TINTACSÖPP.	8. PÁNIK BOMBAYBAN.
4. IZGALMAK EGY ÓCEÁN-JÁRÓN.	9. HALOTT A VOLÁNNÁL.
5. A TITOKZATOS GYILKOS-SÁG.	10. A LEÁNYRABLÁS.
	11. A KINOS BOTRÁNY.

Következő eredeti regénylink:

N. Keynes:

A turf démona

**Minden szám befejezett, teljes regény
Megjelenik hetenként izléses, művészi
kivitelű fedőlel**

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK szerkesztősége és kiadóhivatala:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 229—31.

A szerkesztésért és a kiadásért felelős: dr. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 5 P, félévre 2.50 P, negyedévre 1.30 P.

